

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: H. P.*, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem P., B., L. oblast, Ukrajina, *zastoupené advokátem* JUDr. Jiřím Vlasákem se sídlem nám. Republiky 2, 301 00 Plzeň, *proti žalované: Policie České republiky*, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie se sídlem Nádražní 2, 307 51 Plzeň, v řízení o žalobě ze dne 12.3.2010 proti rozhodnutí *Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorát cizinecké policie Domažlice*, ze dne 4.3.2010 č.j. X a o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobkyně ze dne 6.6.2010,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí *Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorát cizinecké policie Domažlice*, ze dne 4.3.2010 č.j.: X se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. **Žádný z účastníků n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyně pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jiřímu Vlasákovi s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 7.200,-Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu zdejšího soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Zdejší soud upozorňuje, že původně žalovaný správní orgán Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. ke dni 1.1.2011 zanikl. Nejvyšším správním soudem se sídlem v Brně (dále jen *NSS*) i zdejším soudem proto bylo v řízení pokračováno s Policií České republiky, Krajským

ředitelstvím policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie (dále jen **PČR-OCP**), neboť na tento správní orgán odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy přešla (§ 129 odst. 1 a 3 ve spojení s § 161 odst. 1 písm. b) a § 164 odst. 1 písm. v) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), v nyní účinném znění).

Rovněž soud připomíná, že s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**).

Včasnou žalobou ze dne 12.3.2010 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2010, č.j.: X, jímž byla zajištěna za účelem předání podle mezinárodní smlouvy – Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob (dále jen **Dohoda**), když v žalobě namítala porušení § 2 a to i ve spojení s čl. § 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen **LZPS**) a § 68 zákona č.500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 14 Dohody a čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 LZPS a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**). Žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a neobsahuje všechny zákonné náležitosti, čímž je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a pro ni znamenalo i nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, protože v České republice (dále jen **ČR**) žije stabilním a intenzivním rodinným životem jako družka s druhem s T. G., státní příslušnost Slovenské republiky, občanství Evropské unie (dále jen **EU**), t.č. pobytem Hotel C. T.; v současné době spolu čekají dítě. Žalobkyně se také domáhala osvobození od soudního poplatku, neboť neměla žádné finanční prostředky, závěrem požadovala zrušení napadeného rozhodnutí; podala i návrh na vydání předběžného opatření, v němž uvedla důvody, které ji k němu vedly.

Doručením žaloby soudu dne 15.3.2010 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.), ve kterém je upraveno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Usnesením ze dne 17.3.2010, č.j. 57 A 19/2010-21 vyhověl soud návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření (§ 38 s.ř.s) a dále usnesením ze dne 19.3.2010, č.j. 57A 19/2010-27 vyhověl požadavku žalobkyně na osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s.ř.s).

Po doručení vyjádření žalovaného dne 6.4.2010 společně se správním spisem za situace, kdy k vydání rozhodnutí o žalobě nemusel soud nařizovat jednání, protože oba účastníci řízení (tj. žalobkyně i žalovaná) s tímto způsobem vyřízení věci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), soud dne 10.5.2010 vyhlásil rozsudek, jímž žalobu podanou žalobkyní zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu, tzn., že nebral v úvahu, že žalobkyně se již nachází mimo území ČR (dne 17.3.2010 bylo realizováno správní vyhoštění žalobkyně).

Zástupcem žalobkyně byla podána včasná kasační stížnost datovaná 6.6.2010 a poté byl usnesením zdejšího soudu ze dne 9.6.2010 žalobkyni pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Jiří Vlasák se sídlem Plzeň, nám. Republiky 2.

Po předložení věci NSS byla usnesením č.j. 7 As 79/2010-134 ze dne 11.11.2010 věc postoupena rozšířenému senátu, který rozhodl dne 23.11.2011 usnesením č.j. 7 As 79/2010-150 takto:

I. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

III. Věc se vrací k projednání a rozhodnutí sedmému senátu.

Rozšířený senát NSS v usnesení zdůraznil, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody. Jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle odst. 2 věta první citovaného ustanovení nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Dle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ... f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv EU).

Poté byl rozsudkem NSS č.j. 7 As 79/2010-164 ze dne 23.12.2011 rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10.5.2010, č. j. 57 A 19/2010-74, **zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení** s odůvodněním, že stěžovatelka, tj. žalobkyně, byla zajištěna za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, tj. Dohody mezi Evropským Společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob, podle níž požádaný stát na žádost žádajícího státu a bez dalších formalit kromě těch, jež jsou uvedeny v této dohodě, převezme zpět na své území všechny osoby, jež nesplňují nebo přestaly splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území žádajícího členského státu. Do Protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 4.3.2010, č. j. X stěžovatelka uvedla, že je těhotná se svým přítelem, občanem EU žijícím v ČR. Tato skutečnost tedy nasvědčovala tomu, že by stěžovatelka mohla případně po posouzení dalších

skutkových okolností spadat do kategorie rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. V dané věci tedy nebylo postaveno na jisto, zda stěžovatelka není z tohoto titulu oprávněna k pobytu na území EU, respektive ČR. Orgán policie se tedy při rozhodování o zajištění stěžovatelky měl těmito informacemi zabývat a hodnocení těchto skutečností pak mělo být součástí odůvodnění rozhodnutí o zajištění. Pokud by bylo zjištěno, že stěžovatelka je rodinným příslušníkem občana EU, nemohl by být účel zajištění za účelem předání bez dalšího realizován. Zajištění rodinného příslušníka občana EU by v takovém případě představovalo porušení principu proporcionality a základních práv cizince, která vyplývají z citovaných ústavních a mezinárodních právních dokumentů. V úvahu by připadalo případně pouze zajištění za účelem správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a to pouze v tom případě, kdy by při zajištění byly dány kvalifikované zákonné důvody pro správní vyhoštění ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, tedy pokud rodinný příslušník občana EU svým jednáním závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Tím spíše tak nelze provést jeho zajištění bez toho, aby byly dány tyto kvalifikované důvody. Závěr krajského soudu, že se orgán policie nemohl zabývat dopadem zajištění stěžovatelky do jejího rodinného života, tak s ohledem na uvedené není správný a nekoresponduje se závěry rozšířeného senátu (ze dne 23.11.2011) vyslovené přímo ve vztahu ke stěžovateli. Dále bylo uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s.ř.s.).

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

S ohledem na právní názor vyslovený NSS ve shora citovaném rozsudku ze dne 23.12.2011 č.j. 7As 79/2010-164, jímž je krajský soud vázán, rozhodl zdejší soud (*výrok I. rozsudku*) o *zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4.3.2010 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení* s tím, že se bude řídit právním názorem NSS vyjádřeným v předmětném rozsudku, na jehož odůvodnění zdejší soud pro stručnost odkazuje, jelikož předmětný rozsudek byl doručen žalované i zástupci žalobkyně, tudíž je účastníkům dostatečně znám. Žalovaná poté vydá nové rozhodnutí, jímž bude realizovat tento rozsudek zdejšího soudu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto bylo

rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku *II. rozsudku*.

*Žalobkyni byl ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 9.6.2010 zástupcem advokát JUDr. Jiří Vlasák; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování ve výši 7.200,-Kč v souladu s jím předloženým vyúčtováním ze dne 20.2.2012 - částka 3 x 2.100,-Kč za 1 úkon právní služby (převzetí a příprava věci, nahlédnutí do spisu dne 30.6.2010 a písemné podání soudu týkající se věci samé – doplnění kasační stížnosti dne 13.8.2010), a 3 x 300,-Kč na úhradu hotových výdajů, což je v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění, tedy celkem 7.200,-Kč. Předmětná částka bude vyplacena JUDr. J. Vlasákovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě (výrok *III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.*

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30.dubna 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně